

Rome, 18 september 96 CE

De dagelijkse fouilleringen zijn routine geworden. Lijdzaam staat Quintilianus met gespreide armen en benen voor de twee pretorianen die de deur van de troonzaal bewaken. Hun handen tasten zijn lichaam af, op zoek naar wapens die ze nooit zullen aantreffen. Nog even, dan krijgt hij het klopje op zijn rug ten teken dat hij kan doorlopen. Nee? Wat vreemd. De hand die hem het klopje moet geven, houdt hem bij zijn schouder vast. Quintilianus kijkt vragend om. Een van de pretorianen schudt zijn hoofd.

‘Weet je zeker dat je naar binnen wilt? Domitianus is niet te genieten vandaag.’

‘Ja, zoiets vermoedde ik al. Het paleis is uitgestorven. Iedereen verschuilt zich. Wat is er aan de hand?’

‘De keizer is compleet doorgedraaid. Dat begon al gistermiddag. Tijdens de siësta droomde hij namelijk dat de Godin Minerva haar kapel verliet. Ze deelde hem mee dat ze hem niet langer kon beschermen.’

‘Ach, zoiets heeft hij wel vaker. Dat trekt wel bij.’

‘Dat dachten wij ook, maar kort daarna verscheen Ascleparion, een astroloog. Die voorspelde Domitianus dat hij vandaag een gewelddadige dood zou sterven. De keizer begon hysterisch te lachen. “Zo”, zei hij, “jij bent dus goed in voorspellen. Nou, dan weet je vast ook wel hoe je eigen dood eruit ziet.” “Inderdaad”, antwoordde de astroloog “wilde honden zullen mijn lichaam uiteen scheuren”. Daarop gaf Domitianus het bevel om Ascleparion levend te verbranden.’

‘Een beetje astroloog had dat in de sterren gelezen.’

‘Niet zo sarcastisch, Quintilianus. Het frappantste komt namelijk nog. Vanochtend in alle vroegte voerden acht collega’s onze astroloog mee naar een heuvel vlak buiten de stad. Daar maakten ze een brandstapel en bonden de ongelukkige erop vast. Ze staken het hout aan en deden enkele passen naar achteren. Toen gebeurde het! Onverwachts trok er een plensbui over. Met bakken tegelijk stortte het water uit de hemel en doofde het vuur. De collega’s holden naar een groepje bomen aan de voet van de heuvel om te schuilen. Terwijl ze daar zo stonden, hoorden ze geblaf. Een meute wilde honden stoof op de brandstapel af en voordat iemand kon ingrijpen, scheurden de beesten het lichaam van de astroloog uiteen.’

‘Volgens mij hadden jullie dat beter voor de keizer kunnen verzwijgen.’

‘Ja, wat dacht jij! Dat deden we ook. We hadden strikte geheimhouding afgesproken. Alleen kwam met de lunch Latinus langs en die bleek getuige van het voorval te zijn geweest.’

Hij heeft Domitianus de gebeurtenis in geuren en kleuren verteld. Sindsdien is onze Heer en God niet meer aanspreekbaar.'

'Weet je wat jullie moeten doen: hem het verhaal over de dood van Aeschylus vertellen. Dat zal hem opvrolijken.'

'Ja? En hoe luidt dat?'

'Net als Domitianus kreeg Aeschylus exact de datum te horen waarop hij zou sterven. Het orakel voorspelde hem tevens dat zijn schedel zou worden verbrijzeld door een zwaar voorwerp dat zich op hem zou storten. Hij nam het zekere voor het onzekere en verliet voor het ochtendgloren zijn huis. Gewapend met een mand vol proviand, water, wijn en boeken zocht hij zijn heil in een open weide. Daar was niets, en dan ook helemaal niets wat op hem kon vallen. Geen huis, geen boom, geen rotsblok, niets stak meer dan een voet boven het maaiveld uit. In zijn boeken verdiept ontging de toneelschrijver echter dat er hoog boven hem een arend vloog. In Griekenland leven die roofvogels van schildpadden. Die kraken ze door ze van grote hoogte op een rots te laten vallen. Je begrijpt het al: de arend zag Aeschylus' kale schedel voor een rots aan. Helaas voor de vogel bleek die minder sterk dan het schildpad.'

'Erg leuk Quintilianus! Maar ook dat houden we maar voor ons. Doe me trouwens een lol en veeg die grijns van je gezicht voor je naar binnen gaat. Anders kan een kind voorspellen hoe jouw einde eruit ziet.'

Als Quintilianus de deur van de troonzaal opent, ziet hij zestien pretorianen als schooljongens op een rij staan. Schuldbewust staren ze naar de neuzen van hun laarzen. Met een rood hoofd en een geheven vuist raast Domitianus voor hen heen en weer.

'Een gewelddadige dood wacht mij! En wat doen jullie? Niets! Wat heb ik daaraan? Wat moet ik met zulke nietsnutten? Tienduizend pretorianen heb ik in dienst en niemand kan me voor een gewelddadige dood behoeden. Kijk jullie daar nu toch eens staan. Uilskuikens! Pak ze! Grijp het tuig dat me naar het leven staat! Sluit iedere verdachte op!'

De prinsen slaan de uitbarsting van hun oom vanuit een hoekje gade. Quintilianus sluipt naar hen toe. Domitianus schenkt geen aandacht aan hem. Een van de pretorianen wel. Hij stoot een collega aan en wijst met zijn hoofd naar Quintilianus. Aarzelend zetten de twee een stap in zijn richting. Ze kijken om, naar hun collega's. Die knikken. Gesterkt lopen de twee op Quintilianus af en pakken hem bij zijn armen. Zonder op of om te kijken, leiden ze hem naar de deur. Quintilianus laat hen begaan. Hij begrijpt hen. Ze weten dat hij niet verdacht is. Hij komt hier elke dag. Ze willen alleen gehoor geven aan de opdracht van hun